

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa A. R.

przeciwko R. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

o odszkodowanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 maja 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w W. z dnia 13 maja 2014 r., sygn. akt VII Pa 15/14,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 maja 2014 r. Sąd Okręgowy Warszawa – Praga, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. oddalił apelację powoda A. R. od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ z dnia 6 listopada 2013 r., którym oddalono jego powództwo przeciwko R. Sp. z o.o. w W. o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia. W wyrokach sądów *meriti* przyjęto, że uzasadnioną przyczyną rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodem było bezpodstawne pobranie z konta spółki i nierozliczenie kwoty 9.539,94 zł, a także brak jej zwrotu pomimo wezwania przez

spółkę do przedstawienia odpowiednich dokumentów potwierdzających dokonanie stosownych wydatków lub ich zwrotu do dnia 8 lutego 2013 r.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiódł powód, zaskarżając go w całości oraz wnosząc o uchylenie w całości wyroków Sądów obydwu instancji i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uwzględnienie powództwa w całości.

Skarga kasacyjna została oparta na obydwu podstawach kasacyjnych, gdyż skarżący podniósł zarówno naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 52 § 2 k.p. w związku z art. 3¹ k.p. przez przyjęcie, że nie upłynął termin 1 miesiąca od uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okolicznościach uzasadniających rozwiązanie umowy o pracę, a także przepisów postępowania – art. 381 k.p.c. przez pominięcie nowych faktów i dowodów zgłoszonych przez powoda w postępowaniu apelacyjnym.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został uzasadniony jej oczywistą zasadnością, wynikającą z naruszenia przepisów prawa materialnego wskazanych w skardze, poprzez przyjęcie, że nie upłynął termin 1 miesiąca od uzyskania przez spółkę wiadomości o okolicznościach uzasadniających rozwiązanie z powodem umowy o pracę. W ocenie skarżącego Sądy obydwu instancji ustaliły, że główna księgowa spółki, która była jednocześnie członkiem jej zarządu, wiedziała o przyczynach uzasadniających rozwiązanie z powodem umowy o pracę, czyli nierozliczonych zaliczkach już w drugiej połowie 2012 r., a podobną wiedzę posiadał także drugi członek zarządu. Skarżący podniósł, że w przypadku wieloosobowych organów zarządzających pracodawcą do rozpoczęcia biegu terminu z art. 52 § 2 k.p. wystarczające jest uzyskanie wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy o pracę przez jednego z członków tego organu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2005 r., I PK 233/04, OSNP 2006 nr 9-10, poz. 148). Zatem nieprawidłowe było przyjęcie, że złożone w lutym 2013 r. oświadczenie woli zostało złożone we właściwym terminie.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi do rozpoznania, a w przypadku jej przyjęcia o oddalenie skargi kasacyjnej oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Odnosząc się natomiast do przywołanej w rozpoznawanej skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy stwierdzić, że w judykaturze przyjmuje się, iż oczywista zasadność skargi, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2013 r., III SK 19/13, LEX nr 1402642 oraz z dnia 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, LEX nr 1621619), a przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, LEX nr 560577 oraz z dnia 20 marca 2014 r., I CSK 18/14, LEX nr 1522063). Skarżący jest w tym zakresie zobowiązany do sformułowania w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania odpowiednich wywodów potwierdzających tę okoliczność, a należy pamiętać, że o oczywistości naruszenia prawa możemy mówić jedynie, gdy w rozpoznawanej sprawie doszło do sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2013 r., III SK 43/12, LEX nr 1331343).

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że w rozpoznawanej sprawie nie można stwierdzić oczywistej zasadności wniesionego środka zaskarżenia, gdyż przyjęty przez Sądy obydwu instancji sposób interpretacji art. 52 § 2 k.p. jest zgodny z orzecznictwem Sądu Najwyższego, w którym przyjmuje się, że miesięczny termin do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy odwołanego członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością rozpoczyna bieg od uzyskania przez zarząd wiadomości o okoliczności uzasadniającej

rozwiązanie, lecz nie wcześniej niż od odwołania go z zarządu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2009 r., III PK 43/09, OSNP 2011 nr 11-12, poz. 149). Powszechnie akceptowane jest także stanowisko, iż bieg terminu z art. 52 § 2 k.p. rozpoczyna się w momencie, w którym weryfikacja uzyskanych przez pracodawcę informacji pozwala na kwalifikację zachowania pracownika w aspekcie oceny ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2008 r., I PK 32/08, Monitor Prawa Pracy 2009 nr 1, str. 91), czy też od chwili, w której pracodawca uzyskał w dostatecznym stopniu wiarygodne informacje uzasadniające przekonanie o zaistnieniu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 1999 r., I PKN 318/99, OSNAPiUS 2001 nr 5, poz. 155).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 1 k.p.c.), orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego stosownie do art. 98 k.p.c. oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).